Prim. dr. Krsto Babić
(22. 3. 1931. – 18. 2. 2007.)

S dubokom tugom primili smo vijest da nas je naš dragi primarijus dr. Krsto Babić napustio. Prim. dr. Krsto Babić rođen je 22. ožujka 1931. u Zagrebu u kojem se školovao i kao jedan od najboljih studenata medicine diplomirao je na Medicinskom fakultetu u Zagrebu 1955. godine. Nakon pripravničkog staža i kratkotrajnog rada u domovima zdravlja Zaprešić i Trešnjevka, započeo je specijalizaciju iz infektologije u tadašnjoj Bolnici za zarazne bolesti krajem 1960. g. Specijalistički ispit položio je 1964. g. i iste je godine izabran za asistenta Katedre za infektologiju Medicinskog fakulteta u Zagrebu. Stekao je naslov primarijusa 1977. godine. Od 1972. g. je šef odjela u Klinici za infektivne bolesti »Dr. Fran Mihaljević« i na tome mjestu ostaje punih 25 godina, do umirovljenja 1997. godine. Prim. Babić mogao je birati između karijere sveučilišnog nastavnika i karijere liječnika praktičara koji je stalno uz bolesnika. Odabrao je, za nas danas možda neobično, karijeru liječnika praktičara. Živio je uz bolesnički krevet, inzistirao je na detaljno uzetoj anamnezi, preciznom i sveobuhvatnome kliničkom pregledu, nečemu što danas u eri raznih pretraga i aparatura često zaboravljamo. Vjerovao je da bolesnici trebaju samo dobrog liječnika, a ne znanstvenika. Bavio se različitim područjima infektologije. Pisao je o trbušnom tifusu, hepatitisu, sepsi, zoonozama i dakako HIV/AIDS-u.

Danas u infektologiju ulaze novi mladi liječnici, koji ga nisu upoznali, ali su čuli predaju o njemu. Najčešće je to refren »... e da si to napravio Krsti Babiću, ne bi to samo tako prošlo...«. I mnogi od njegovih suvremenika koji su mislili da ga poznaju, nisu ga zapravo poznavali. Bio je dušom i tijelom infektolog stare škole, učenik prof. Mihaljevića, naš učitelj, autoritet mnogih naraštaja infektologa, prijatelj, kolega i šef odjela, doajen hrvatske infektologije. Kao čovjek bio je izuzetno širokih pogleda i interesa, bibliofil kojeg je zanimala ne samo infektologija nego i povijest, književnost, povijest umjetnosti, klasična glazba, paleontologija, tenis, šah i mnoga druga znanja. U dežurstvu rijetko se dogodilo da je spavao, jer je želio svakog novog bolesnika vidjeti i uvijek biti spreman pravodobno intervenirati. Bio je perfekcionist, kritičan prema svojim i tuđim greškama. Bojao se da ne pogriješi i zbog toga je, jedino zbog toga, koji put pretjerao u revnosti u radu s bolesnicima, što se onda tumačilo na druge načine. Pamtit ćemo njegove riječi »ne vjerujem u medicinsku genijalnost, vjerujem samo u dobru rutinu i preciznost – naučite to mlade liječnike i bit će mnogo manje propusta«. Bio je izuzetno pošten u radu. Nikada se nije kitio tuđim uspjesima, a vrlo je cijenio, dapače tražio, borbu mišljenja. To mu je bio medicinski izazov. Nije bio tašt ni zlopamtilo, tako da je s njim bio užitak raspravljati. Imao je iznimnog razumijevanja za malog, običnog čovjeka i često u povodu toga citirao riječi ili postupke prof. Mihaljevića koji mu je bio uzor. Uvijek se htio prihvatiti izazova koji su drugi izbjegavali. Spremno je prihvatio da se na njegovu odjelu improvizira izolacija, bio je u karanteni za vrijeme epidemije variole, na njegovu su odjelu hospitalizirane sumnje na karantenske bolesti, prvi je prihvatio i liječio bolesnike oboljele od AIDS-a. Njegovi su nastupi bili zapaženi na brojnim simpozijima, kongresima i medicinskim skupovima osobito od mlađih liječnika, koji su od njega uvijek mogli mnogo toga naučiti jer je svojim velikim iskustvom znao pogoditi meritum i naglasiti praktičnu stranu problema. Ne umire onaj tko se ugradio u živote drugih. Poštovanje i sjećanje na tebe naša je volja i obaveza. Bila nam je čast živjeti i raditi s tobom.

Prof. dr. sc. Miroslav Lisić